

ven z kuchyně a zamířila rovnou do ložnice za manželem, který ani po patnácti letech neztratil nic ze svého šarmu, ale zato ztratil schopnost nacházet vlastní oblečení.

„Tady je,“ jedním pohybem ruky sáhla do šuplíku, kde měl všechny své kravaty úhledně srolované, hned vedle spodního prádla a ponožek.

Už dávno se přestala snažit mu ukázat, kde co ve skříni má. Při každém pokusu totiž jejich debata skončila hádkou a závěrečnou větou: „Oblečení mi tam skládáš ty, tak máš větší přehled.“ Bohužel na to nikdy neměla argument a zmožila se pouze na naštvaný odchod z místnosti.

„Díky. Vůbec jsem si jí nevšiml,“ vzal si od ní kravatu, přehodil ji kolem krku a odešel z ložnice.

Ohlédla se za ním a povzddechla si, když viděla, jak má napěch. Zajímalo by ji, který zaměstnanec banky musí být už v sedm ráno na značkách. Dokázala pochopit, že jako vedoucí třech poboček je časově vytížený, ale jeho brzké odchody a pozdní příchody v ní nebudily úplně nejlepší dojmy. „Mám ti ji pomoci uvázat?“ nabídla se, protože jeho uzly nebyly nikdy tak úhledné jako ty její.

„Ne, to je dobrý, uvážu si ji, jak dojedu do práce. Musím jet.“ Než vyběhl z bytu, ještě se zastavil v kuchyni, aby dal Tobiášovi pusu na rozloučenou.

Podívala se na syna, který se už stihl pokydat kaší, a byla ráda, že má na sobě stále pyžamo. Usmála se, protože jí najednou přišlo, že i taková věc může být celkem roztomilá.

Když jim na ultrazvuku před šesti lety oznámili, že čekají syna, Aleš div neprasknul, jak se dmul pýchou. „Budeme mít syna. Věřila bys tomu?“ ptal se jí ihned, co vyšli z ordinace, a ona začala přemítat nad tím, zda by byl stejně nadšený, kdyby prvorozeným potomkem měla být dcera, protože jakmile se dohodli, že vysadí antikoncepci, pořád o dítěti mluvil jako o něm, a nikdy ne jako o ní.

Ať tak, či tak, oba měli radost, že se jim narodil naprosto zdravý syn, kterého – po dlouhých diskuzích – pojmenovali Tobiáš.

„Hotovo!“ zvolal na mámu vítězoslavně, hned co dosnídal a usmál se na ni od ucha k uchu.

„Paráda. Jsi šikula. Teď se jdi převléct z toho pyžama do oblečení, které jsem ti nachystala, a za chvíli vyrazíme do školky.“

S hrknutím židle se Tobiáš odsunul od stolu a běžel do svého pokoje. Elena doufala, že se opravdu bude převlékat a nenajde si zase nějakou jinou – pro něj zábavnější – činnost.

Když byli u vchodových dveří, zaslechla přerušované vibrace. Začala tedy přehrabovat kabelku, aby mobil našla. Vůbec ji nenapadalo, kdo by jí takto brzo ráno mohl volat. *Co když je to ze školky? Nebo z práce? Nebo se něco stalo Alešovi?!* Začala malinko panikařit, když telefon nemohla najít. Ten otravný zvuk pořád nepřestával. Konečně mobil našla. Jenže zprvu nechápala, co se děje, protože obrazovka byla černá a žádný zmeškaný hovor se nedožadoval její pozornosti.

U poslední vibrace si uvědomila, že nevychází z kabelky. Tím pádem to musí být Alešův mobil. *Sakra, on ho zapomněl doma.*

Tobiáš už postával na chodbě, a tak jej poprosila, ať na ni počká.

Vběhla do bytu a zapomenutý telefon našla – kde jinde než v ložnici na posteli. *To hledání kravaty ho nejspíš vyvedlo z míry.* Ušklíbla se pro sebe a schovala telefon do kabelky.

Naskočili do auta a vyrazili. Brno bylo krásné město, ale ne pokud jste se ráno potřebovali dostat z bodu A do bodu B. Běžně stihá dojet do práce včas, ale se zájízdkou do Alešovy kanceláře si byla jistá, že dorazí pozdě.

„Tak jo, zlato. Užij si to ve školce a odpoledne tě zase vyvednu,“ ještě syna políbila na čelo, a než se stihla nadechnout